

ART

L'art més introspectiu de Viladecans

L'Espai Volart de la Fundació Vila Casas exposa l'obra recent del pintor

ANTONI RIBAS TUR
 BARCELONA

Joan-Pere Viladecans celebra el cinquantè aniversari de la seva primera exposició a Barcelona amb una altra mostra a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas titulada *Una mirada interior. Una mirada interior?* Si fos un artista acomodaticí hauria pogut muntar una exposició antològica per treure pit pels reconeixements, però s'ha arriscat a treure a la llum unes obres recents que ell mateix qualifica de "material sensible". "Al llarg de la meua carrera m'he adonat que tots aquests anys han sigut d'aprenentatge i que l'art no em servia per fugir sinó per buscar-me", subratlla Joan-Pere Viladecans. La recerca és en aquesta ocasió tan profunda que ha treballat amb imatges de radiografies reproduïdes damunt les teles, en les quals ha desplegat el seu vocabulari personal de símbols, alguns dels quals estan relacionats amb el pas del temps.

"La idea inicial d'aquest conjunt es remunta a l'època en què vaig il·lustrar els contes d'Edgar Allan Poe. A *Un conte de les muntanyes escabroses* defineix els símptomes d'un malalt molt concret (amb les extremitats estranyament allargades) i 51 anys després un pediatre francès va descobrir i va posar nom a la síndrome de Marfan". A partir d'aquest referent, Viladecans va explorar amb les seves obres els contactes entre l'art i la ciència. "El conte de Poe i la història del metge em van fer pensar en la manera com primer l'artista havia intuït, i després el científic havia endregat els símptomes, havia fet un diagnòstic i havia passat a la pràctica per trobar la cura de la malaltia", explica Viladecans. "L'art i la ciència són dos camins paral·lels, però tenen una característica en comú: la seva enemistat permanent contra la mort".

El diàleg entre art i ciència dona a Viladecans nous recursos per seguir explorant el vessant introspectiu de l'art. "En moltes obres he tractat el cos humà com un claustre, i hi he posat al damunt objectes que evoquen la llum per representar l'entrada en aquest cos i per suggerir que ens hi aboquem. La pregunta és: ¿aquesta és la veritable mirada interior, o n'hi ha una altra?"

El diàleg del cos i l'ànima

Es pot dir que les radiografies donen una imatge més del cos, ja que en revelen l'interior, però en mans d'un artista fan curt. Viladecans les fa servir com a suport i contrast del seu art per parlar, dins el marc general d'un "diàleg del cos i l'ànima", de temàtiques que van més enllà

Joan-Pere Viladecans davant de l'obra *Interior*, datada del 2015. El punt de partida del quadre és una radiografia reproduïda digitalment damunt la tela. CÈLIA ATSET

Diàleg "L'art i la ciència tenen en comú la seva enemistat contra la mort"

del retrats dels ossos, com l'engendrament de la vida, l'envelliment i la mort. Així i tot, en les pintures hi segueix havent làmpades i quinquès per portar llum en aquest territori obscur. Ara el tema més recurrent és el pas del temps. "És un pensament permanent", diu Viladecans. En aquestes obres torna a haver-hi referents literaris, com el personatge de Faust, que desafia la mort, i Faustus, el doctor de la novel·la de Thomas Mann. A més, l'artista assegura que una de les pintures, titulada *Cap a l'altra riba*, té un aire "espriuà".

La gestació de les obres, que daten des del 2012 fins aenguany, ha sigut "lenta", explica Viladecans. "Les obres parteixen d'una idea general i he anat dialogant amb la radiografia, amb el gest, el color i la forma pictòrica. Es el diàleg de dos plànols", diu l'artista. En resum, Vi-

ladecans veu aquest conjunt com una etapa per fer-se preguntes. No s'ha d'oblidar que les que ell es fa sempre tenen un peu posat en l'entorn i en la comunitat, i els interrogants es fan extensius als espectadors. A més, hi ha una obra que té un contingut social eloqüent: *Exode* fa referència al drama dels refugiats. En una altra, titulada *Street Band*, es pot veure un grup de persones i un llaç negre que fa pensar en una situació de dol. "La meua idea és fer una obra oberta, que no estigui tancada en ella mateixa i que no expliqui unes coses determinades. M'interessa, perquè crec que és molt més creatiu, exposar una sèrie d'elements, de formes, colors i idees i que cadascú en faci la seva pròpia lectura personal", conclou Viladecans. Per acabar de reblar el seu diàleg amb la ciència, el catàleg de la mostra inclou textos de tres metges: el cardiòleg Màrius Petit; el president del Col·legi de Metges, Jaume Padrós, i el metge Miquel Vilardell.

Coincidint amb l'exposició de Viladecans també obre les portes *Sobre los mismos pasos*, del pintor Gregori Iglesias i la fotògrafa Sabela Eiriz. Eiriz havia de documentar la realització d'una pintura de 40 metres que Iglesias feia al centre d'investigació militar nazí de Peenemünde, i finalment les imatges del viatge i de camps de concentració dialoguen amb les pintures i instal·lacions de temàtica concentracionària.

El públic trepitjarà els dibuixos d'Iglesias. CÈLIA ATSET